

AHMET ALTAN'IN SAVCI MUHAMMED ENSAR BULUTOĞLU'NUN 31 EKİM 2019'DA AÇIKLANAN MÜTALAASINA KARŞI, İSTANBUL 26. AĞIR CEZA MAHKEMESİ'NDE GÖRÜLEN DAVANIN 4 KASIM 2019 TARİHLİ DURUŞMASINDA SUNMAK ÜZERE KALEME ALDIĞI SAVUNMANIN TAM METNİ:

Sayın Yargıç,

Ben hayatımda ilk kez, bir savcının sanığa yönelttiği suç bizzat kendisinin işlediğini itiraf ettiği bir mütalaa okudum. Benim hakkımda yazılmış gibi görünen bu mütalaa aslında savcının itirafnamesidir. Ve eminim bir gün bir başka savcı bu itirafın ne anlama geldiğini bu savcıya soracaktır.

Üç sayfalık bu mütalaa çarpıtmalarla, çelişkilerle ve yalanlarla dolu. Bunların hepsini teker teker cevaplayacağım ama önce, sadece beni, sadece bu davayı değil, bütün Türkiye'yi ilgilendiren bu ağır suç itirafından başlayacağım.

Savcı, benim 15 Temmuz'daki "darbenin gerçekleşeceğini beyan ettiğimi" iddia ediyor. Bu yalan. Böyle bir beyanım yok ve bu dosyada böyle bir beyanda bulunduğumun bir belgesi de bulunmuyor.

Bunun ardından gelen cümle ise savcının suç itirafının temelini oluşturuyor. Savcı aynen şöyle diyor:

"Darbe girişimini terör örgütünce fikir ve eylem birliği içerisinde olmadan bilmesi mümkün değildir."

Savcıya göre, birisi darbenin olacağını biliyorsa mutlaka darbecilerle eylem birliği içindedir. Bu kadar net.

Peki, sonra ne diyor?

Aynen şöyle diyor:

"Silahlı bir darbe gerçekleştirme ihtimalinin kuvvetle muhtemel olarak görüldüğü bir dönemde" yazılmış yazılar.

Demek 15 Temmuz'dan önce kuvvetli bir darbe ihtimali varmış.

Ve savcı bu darbe ihtimalini görüyor ve biliyormuş.

Savcı, bir darbe ihtimalini, darbecilerle eylem birliği olmadan bilmenin mümkün olamayacağını söylediğine göre, şimdi bu savcıya sormak istiyorum:

Bir darbe ihtimali olduğunu hangi darbecilerle eylem birliği yaparak öğrendiniz?

Bir darbe ihtimali olduğunu devletin içinde sizden başka kimler biliyordu? Onlar bu bilgiyi hangi darbecilerle eylem birliği yaparak öğrenmişlerdi?

Bir darbe ihtimali olduğunu bildiğiniz hâlde neden bir soruşturma başlatmadınız?

Bu bilgiyi neden devletin diğer yetkilileriyle paylaşmadınız?

Eğer bu bilgiyi paylaştıysanız, neden devletin yetkilileri bu darbeyi önlemedi? Onlar da mı darbecilerle eylem birliği içindeydi?

Savcının açık itirafından sonra bu sorular öyle kolayca geçiştirilecek sorular değildir.

Ortada yüzlerce insanın hayatına mâl olan çok ağır bir suç var. Ve biz belki de ilk kez bu darbenin devlet içinde birileri tarafından bilindiğini açıkça söyleyen bir itirafla karşı karşıyayız.

Beni ipe sapa gelmez suçlamalarla yargılamadan önce devletin, bu suçu işlediğini itiraf eden savcıya ve onun işbirlikçilerine bu soruları sorması gerekir.

Biyografisinden Çağlayan Adliyesi'nde savcı olduğunu öğrendiğim İbrahim Çiçek, Mahmut Şevket Paşa suikastı üzerine bir kitap yazdı. O kitapta çok ilginç bir bölüm var. İttihatçılar, Sadrazam Mahmut Şevket Paşa'ya suikast yapılacağını öğreniyorlar. İlk yaptıkları iş, suikasttan sonra tutuklayacakları muhaliflerin listesini yapmak oluyor. Suikastı önlemiyorlar ve suikasttan sonra o cinayetle hiç ilgisi olmayan muhaliflerini tutukluyorlar.

Bu savcı ve onunla işbirliği yapanlar da, 15 Temmuz darbesinin olacağını öğrenince önce oturup tutuklayacakları muhaliflerin listesini mi yaptılar? O listede adım olduğu için mi ben hapisanede yatıyorum?

Yüz yıl öncesini bir daha mı yaşıyoruz?

Savcının itirafından sonra böyle bir listenin olabileceğini düşünmemek mümkün değil.

Aslında savcının bu itirafını ortaya koyduktan sonra başka bir şey söylemeye gerek yok ama ben bir gün buralara da hukukun geleceğine olan inancımın dolaylı bir saçmalıklar antolojisi olan bu mütaladaki diğer iddialara da cevap vereceğim. Bugün yargının içinde benim söylediklerimi dinleyecek kimse çıkmayabilir ama ilerde biri bugünleri merak ederse elde belge olsun.

Mütalaa, "terör örgütünün medya unsurlarından olan Taraf gazetesi" diye başlıyor. Bir savcı bu cümleyi yazdıktan sonra bu iddianın kanıtını da yazmak zorunda.

Yazmış mı?

Tabii ki hayır. Çünkü bu söylediği gerçek değil, dolayısıyla bir kanıt da yok. Ama artık Türkiye’de iddialar da yargılamalar da kanıtsız yapıldığı için savcı aklına geleni rahatça söyleyebilir. Birisinin de bu savcıya kanıtsız iddianın iftira anlamına geleceğini söylemesi gerekiyor.

Sonraki iddia, sahibi suçlanan haberdar.com sitesinde haftada bir yazı yazmam. Benim yazı yazdığım bir yerin sahibi suçlandığında benim de otomatikman suçlanacağımı gösteren yasa maddesi ne? Öyle bir madde yok. Daha önce de söylemiştim, eğer benim yazı yazdığım bir gazetenin sahibi vergi kaçırmakla suçlanırsa ben de mi vergi kaçırmış sayılıyorum? Anladığım kadarıyla birisini hapse atmak istediğimizde saçmalıkta sınır tanımıyoruz.

Ondan sonra gelen suçlama hukuk açısından gerçek bir facia. Balyoz darbesinin gerçek olduğuna “inandığımı” söylediğim için darbe suçu işlediğimi ileri sürüyor savcı. Düpedüz bir şeye “inanmayı” suç sayıyor. Bir şeye “inanmak” diye bir suç var mı? Ortaçağ’da vardı, şimdi de Türkiye’de var anlaşılan. Meydanlarda yakılmamı, çarmıha gerilmemi, derimin yüzülmesini de talep edecek misiniz?

Elbette Balyoz seminerinin kesinkes bir darbe hazırlığı olduğuna inanıyorum. Çünkü o seminerde yapılan konuşmaları okudum ben. Üstelik buna inanan sadece ben değilim. Yargıtay başsavcısı da buna inanıyor, bunun için beraat kararının bozulmasını istedi. AKP’nin eski başbakanı ve bakanları da buna inanıyor. Açıkça beyan ettiler. Onları da inançlarından dolayı yargılayacak mısınız? Yoksa listede sadece benim adım olduğu için inancımın dolayısıyla yalnızca ben mi yargılanacağım?

Ondan sonra gelen suçlama benden çok AKP yöneticilerini ve ordunun komuta kademesini ilgilendiriyor. Çünkü savcı benim 2010 yılında yayımladığım haberle 2016 yılında gerçekleşen darbenin suçlularının terfi ve tayinimi sağladığımı iddia ediyor. Darbe girişiminden tam altı yıl önce yayımlanan bir haber ordudaki tayin ve terfilerden sorumlu tutuluyor da, bu tayinlere imza atan siyasetçilerle generaller nasıl sorumlu tutulmuyor? Darbecilerin tayinleri ve terfileri ağır bir suçsa öncelikle bu kararlara imza atanları yargılamak gerekmiyor mu? Darbe girişiminden altı yıl önce yayımlanmış haberi darbeden sorumlu tutuyorsunuz ama altı yıl boyunca o kararlara imza atanları sorumlu tutmuyorsunuz. Bunun mantıklı açıklaması ne?

Tabii ki mantıklı bir açıklaması yok.

Ama bir mantık arayan da yok gördüğüm kadarıyla.

Bir darbe girişiminin, girişimden altı yıl önce yayımlanmış bir haber sayesinde gerçekleştiğini iddia eden aklın, mantıkla bir bağı da bulunmuyor zaten.

Ondan sonraki iddia da başka bir hukukî facia. Nurettin Veren adında biri benimle Fethullah Gülen arasındaki ilişkiyi Alaattin Kaya’nın sağladığını ve benim “sık sık” Kaya ile görüştüğümü söylemiş.

Bunu söyleyen adam mahkemeye gelmeye bile cesaret edemedi. Mahkemeye gelmeyen tanığın tanıklığı bizim yasalarımıza göre geçerli değil. Savcı bu yasayı bilmiyor mu? Yoksa yasalara aldırıyor mu? Yasaları ciddiye alan bir tek ben miyim?

Alaattin Kaya ile “sık sık” görüştüğümü söylüyor bu mütalaa. Ta başından beri söylüyorum ama kimse dinlemiyor. Ben inatçıyım, kimse dinlemese de bıkmadan gerçekleri söylerim. HTS kayıtlarına göre ben 2010 yılında bir kere telefonda görüşmüşüm Alaattin Kaya ile. Bir tek telefon görüşmesi olmuş on yıl boyunca. Sonuncusu 2012 yılında olmak üzere iki de mesaj atmış bana. Bu, “sık sık” görüşme mi oluyor? Bu kadar açık bir yalanı bu savcı nasıl bu kadar rahat yazıyor? Türk yargısında yalan söylemek serbest mi artık?

Siz on yıl boyunca Alaattin Kaya ile konuşmuş olan herkesi yargılıyor musunuz? Yoksa onunla bir kere konuştuğum için bir tek ben mi yargılanıyorum?

Ondan sonra gene mahkemede görmediğimiz Söğüt isimli gizli tanık geliyor. Bu tanık Kaya’yı Taraf gazetesine getirip kendisini aşağıda bekliyormuş. Bu tanık Kaya’nın gazetede benimle görüştüğünü söylüyor. Aşağıda beklerken Kaya’nın yukarıda kimle konuştuğunu nereden biliyor?

Bir de bu tanık Kaya’nın benimle konuştuğunu ve bunun üzerine benim bir yazı yazdığımı söylüyor. Bunun için bir tanığa ihtiyaç yok. Şimdiki resmî adı FETÖ olan o zamanki Gülen cemaati bizim yayınlarımızda kendilerine haksızlık ettiğimizi, kendilerini haksız yere suçladığımızı söylüyordu. Kaya bunu söylemek üzere geldi. Bende bu görüşmeyi olduğu gibi yazdım gazetede. Benim gizli işim yoktur. O yazı ortada. Bunun için tanık ifadesine gerek var mı?

Ama asıl vahim olan bu tanığın benim zaten ortada duran yazılarım dışında açıkça yalan söylemesidir. Bu Söğüt, Alaattin Kaya’nın 17-25 Aralık 2013’te bana belgeler getirdiğini söylüyor. Ben Taraf gazetesinden 2012 yılında ayrıldım. 2013 yılında Kaya bana nasıl belge getirebilir? Ben bunu bu davanın başından beri söylüyorum ama her seferinde bu kadar açık gerçeği savcılar yok farz edip bu iddiayı tekrar yazıyorlar. Gerçekler canınızı mı sıkıyor? Çok tekrarlıyorsanız bir yalanın gerçeğe dönüşeceğini mi sanıyorsunuz? İstedığınız kadar yalan söyleyin, ben her seferinde usanmadan gerçeği söylerim. Meydanı sizin yalanlarınıza bırakacak değilim.

Geldik benim üç yazıma.

“Mutlak korku” başlıklı yazımda Recep Tayyip Erdoğan’ın anayasaya uymadığını yazmışım. Yazdım, çünkü anayasaya uymuyordu. Uymadığını “fiilî bir durum” olduğunu söyleyerek kendisi de kabul etti. MHP Başkanı Devlet Bahçeli, durumun anayasaya uymadığını söyleyerek anayasayı duruma uydurmayı teklif etti. Biz referanduma bu gerekçeyle gittik. Yazdığım doğrudu. Doğruları yazdığım için mi yargılanıyorum? Büyük bir ihtimalle bunun için yargılanıyorum. Çünkü doğrulardan, gerçeklerden ödünüz patlıyor, onun için bu mütalaa bu kadar çok yalanla dolu.

Yazının sonunda da “sanırım kötü bir piyesin son perdesini seyrediyoruz. Bedeli biraz ağır oluyor ama biteceğini bilmek gene de iyi” diye yazmışım.

Savcıya göre bunlar darbenin işaretiymiş. Bu savcı AKP'nin normal bir seçimle işbaşından gitmeyeceğine inanıyor herhalde. Ona kötü haberi bir kere daha vereyim; AKP iktidardan gidecek. İstanbul seçimleri bu gidişin nasıl olacağını herkese gösterdi. Hiçbir toplum bu kadar yoksulluğa ve adaletsizliğe uzun süre tahammül göstermez. Eğer bu savcı ve onun gibi düşünenler İstanbul seçimlerinden bir ders almadıysa bir dahaki seçimlerde daha ağır bir ders alacaklar. Dediğimin doğru çıktığını çok da uzun olmayan bir gelecekte görürsünüz.

İkinci yazı “Ezip geçmek.” Tayyip Erdoğan bir bürokratla konuşurken “İç savaş çıkarsa çıksın, ezip geçeriz” demiş. O bürokrat bunu bir gazeteciye anlatmış, o gazeteci de bunu açıkladı. Ne o gün, ne bugün bu yalanlanmadı. Ben de çok ünlü bir İrlanda hikâyesinden örnek vererek iç savaşın çok korkunç bir şey olduğunu, asla istenmemesi gerektiğini yazdım. Bugün de aynı şekilde düşünüyorum. Savaşların en korkuncu iç savaştır. Hemen yanı başımızda ne acılar yaşandığını görüyoruz.

Öyle bir döneme geldik ki iç savaşı olağan karşılayanlar değil de “iç savaş kötüdür” diyenler yargılanıyor.

Üçüncü yazı da “Montezuma.” Savcıya göre “cumhurbaşkanının askerî vesayet isteyen ulusalcılar tarafından esir alındığı, cumhurbaşkanının anayasayı çiğneyerek tek başına iktidarı ele geçirdiği şeklinde söylemlerde bulunmuşum.” “Söylemlerde bulunmak” ne tür bir suç, onu anlamadım. İktidarın kendi yanlarına geldiğini övünerek söyleyen ulusalcıların sözleri zaten benim söylediklerimi doğruluyor.

Ayrıca Erdoğan'ı eleştirmek nasıl oluyor da “darbecilere yardım” olarak nitelenebiliyor? Erdoğan'ı eleştiren herkesi darbeci mi sayacaksınız? Böyle bir niyetiniz var gibi ama o zaman bu halkın yarısından fazlasını yargılamanız gerekir ki, bunu yapmaya ne mahkeme salonlarınız ne de hapishaneleriniz yeter.

Savcı üç sayfalık bir yazıda bile bir kompozisyon becerisi gösteremediği için buradan aniden ve yeniden benim “terör örgütü yöneticileriyle” yaptığım görüşmelere sığıyor.

Birisini hapse atmaya karar verir de bunun için bir kanıt bulamazsanız saçmalamaktan başka çareniz kalmaz.

“Terör örgütü yöneticilerinden” Önder Aytaç ile konuşmuşum. Aytaç örgüt yöneticisi mi değil mi, bilemem. Benim soracağım soru daha basit ve daha net.

Ne zaman görüşmüşüm?

Size söyleyeyim; 2007’de görüşmüşüm. 2007’de yaptığım telefon görüşmeleri 2016’daki darbeye yardım ettiğim anlamına geliyormuş.

2007’de Önder Aytaç, AKP hükümetinin danışmanı ve Polis Akademisi’nin hocasıydı. Taraf gazetesinde yazı yazmak için beni arıyordu. İlginç olabileceğini düşündüğüm için ona yazı yazma imkânı verdim.

Ama bu hikâyenin savcının hiç söz etmediği bir devamı var. Önder Aytaç, benim yazılarına son verdiğim tek yazardır. İdam cezasını savunduğu için bir daha yazmasını istemedim.

Benim 2007’de Aytaç’la görüşmem bir suç delili sayılmaz, onun işine son vermem de bir suçsuzluk delili değildir. Ama Aytaç’la 2007’de konuşmamı mütalaasına alan savcının, onun işine son verdiğimi de yazması gerekmez mi? Dürüstlük bunu gerektirmiyor mu? Dürüstlük beklemek fazla lüks bir beklenti mi artık?

Sonra gene “sık sık” görüştüğüm Alaattin Kaya var. On yılda bir kere telefonda konuştuğum Alaattin Kaya.

Şimdi bir soru sormak istiyorum. Terör örgütü üyesi olarak binlerce savcı ve yargıç tutuklandı. Bugün görevde olan savcılarla yargıçlardan hiçbiri 2007 ya da 2010 yılında bugün tutuklu olan bu yargı görevlileriyle görüşmedi mi? Telefonlaşmadı mı? Birlikte yemek yemedi mi? Onlarla zamanında konuşmuş olan bir tek savcı ve yargıç yok mu? Benimkine bakıldığı gibi yargı mensuplarının hepsinin HTS kayıtlarına bakalım. Ayrıca bugün iktidarda olan siyasetçilerin on yıllık HTS kayıtlarına da bakalım. Görelim, benim on yılda bir kez Kaya’yla konuşmamı utanmadan “sık sık” görüştü diye iddianamelere yazanlar kaç kez kimlerle görüşmüşler.

Beni suçlamaya çalışırken çok dikkatsiz davranıyor ve kendi başınızı derde sokacak suçlar uyduruyorsunuz. Üstelik bu iddiaları bizzat kaleme aldığınız için bunların hepsi itiraf sayılır.

Bir de Ekrem Dumanlı ile görüşmelerim var. En son 2015’te konuşmuşum. Ben Taraf gazetesinin genel yayın müdürüyken Dumanlı da Zaman gazetesinin genel yayın müdürüydü. Sevdiğim genç bir meslektaşımı. Bu davanın başında söylediğimi şimdi bir daha söyleyeceğim. Eğer Ekrem Dumanlı’nın Erdoğan’ın uçağına binme sayısı benim Dumanlı’yla yaptığım konuşma sayısından azsa suçlamaları kabul edeceğim. Değilse siz ne yapacaksınız?

Şimdi geldik Türk yargısının en büyük sorunlarından birine. Savcının mütalaasındaki özellikle iki iddia nasıl bir hukukî karmaşa ile karşı karşıya olduğumuzu bize gösteriyor.

Savcı, “örgüt yöneticisi” olduğunu söylediği Erkam Tufan Aytav’ın üçüncü bir şahısla yaptığı bir konuşmada çok sayıda yazarla birlikte benim adımdan da söz etmesini suç delili olarak saymış.

Anayasa Mahkemesi, Mehmet Altan hakkında verdiği kararda, bu konuşmanın suç delili olmadığını açıkça belirtti.

Anayasaya göre Anayasa Mahkemesi'nin kararları yargıyı da, yürütmeyi de, yasamayı da bağlar. Yargının bütün mensupları Anayasa Mahkemesi'nin kararlarına uymak zorundadır. Ama bu savcı uymuyor. Anayasa Mahkemesi'nin kararını yok farz ediyor.

Bir savcı hangi cüretle kendini Anayasa Mahkemesi'nin üstünde görüyor? Anayasa Mahkemesi "kanıt değildir" dediği hâlde o "hayır, kanıttır" diye ısrar edebiliyor? Anayasa'nın 153. maddesi bu savcıyı kapsamıyor mu? Savcı, anayasanın da üstünde mi?

Savcı, bu iddiayı mütalaasına yazarak açıkça Anayasa'nın 153. maddesini çiğiyor ve suçlarına yeni bir tane ekliyor.

Anayasa artık geçerli değil mi? Yargı anayasa hükümlerine uymamakta zgr m? Yargı anayasayı ölçü olarak almıyorsa neyi ölçü olarak alıyor?

Mtalaanın bundan sonraki bölümünde Can Erzincan televizyonunda yaptığım konuşma geliyor ki, onda da durum aynı.

Anayasa Mahkemesi, Mehmet Altan için verdiği kararda bu konuşmanın hiçbir bölümünün bir suç delili olarak kabul edilemeyeceğini vurguladı.

Savcı buna da aldırıyor.

Biz Şimdi kimin sözünü geçerli kabul edeceğiz? Savcının mı Anayasa Mahkemesi'nin mi? Kime göre karar vereceğiz? Savcıya göre mi, Anayasa Mahkemesi'ne göre mi?

Bu kadar açık bir hukukî karmaşadan sağlıklı bir sonuç nasıl çıkacak?

Yargıyı böyle hukukî bir karmaşaya sokarsanız, savcılar Anayasa'nın hükümlerine aldırılmazsa o ülke ker. Türkiye'nin bugün yaşadığı bu korkunç çöküntünün temel nedenlerinden biri yargının içinde bulunduğu bu hukukî karmaşadır. Bunu düzeltmeden hiçbir Őeyi dzeltemezsiniz.

Anayasaya ve yasalara uymayan bir yargı bütün toplumu çürütür.

Bu mütalaanın en sonunda çok tuhaf bir söz var. Savcı, benim yazılarıma "mutad siyasi muhalefet görüntüsü vermeye çalıştığımı" söylüyor.

Bir tartışmada birisi demagojiye saptı mı babam "herkes kullandığı kavramları tarif etsin" derdi.

Hukukî metinler berrak bir şekilde, rahatça tarif edilen net kavramlarla yazılmak zorundadır.

“Mutad siyasi muhalefet” ne? “Mutad siyasi muhalefet görüntüsü vermek” ne? Mutad muhalefetle, mutad muhalefet görüntüsü verilen yazı arasındaki fark hangi net ölçüyle belirleniyor? Bunu kim belirliyor? Bunun kesin bir ölçüsü var mı yoksa bu ölçü her siyasi iktidara göre değişiyor mu? Yargının ölçüleri siyasi iktidara göre değişir mi? Herhangi bir yazının “mutad muhalefet görüntüsü verilmiş” damgasını yemesini önleyecek yasa ve hukukî sınır nedir?

Görüldüğü gibi çok ağır bir suç itirafıyla başlayan bir mütalaa, yalanlarla, saçmalıklarla, çarpıtmalarla dolu.

Bu bir hukukî metin değil, bu hapse atılması için adı daha önceden “listeye yazılan” birini hapiste tutabilmek için yazılmış acıklı bir kıvrınma.

Bu mütalaaaya dayanarak hiç kimseyi hukuka uygun biçimde hapiste tutamazsınız.

Ya beni hapiste tutacak ve hukuktan uzaklaşacaksınız... Ya da hukuka uyacak ve beni serbest bırakacaksınız.

Ben bugüne kadar söylediğim her sözün ve yazdığım her yazının arkasındayım.

Beni hapiste tutmak istiyorsanız istediğiniz kadar tutabilirsiniz, hapishane beni korkutmaz. Böyle bir iktidardan korkmaktansa ömrümü hapishanede tamamlamayı tercih ederim. Bu iktidar bu gerekçelerle beni hapishanede tuttuğu sürece beni hapiste tutanlar küçülür. Bu denklemi değiştirmeye de kimsenin gücü yetmez.

Hukukun muhteşem bir gücü vardır ve kendisine tutunan herkesi güçlendirip büyütür çünkü.

Ben hukuktan ve dürüstlükten ayrılmam, herkese de aynısını tavsiye ederim.